

Hồi 20

Trường Bạch song quái

Thiều nữ áo trắng lớn tiếng gọi:

- Su muội chớ sợ!

Lập tức tung mình chạy đến phía ấy. Văn Đồng cùng vôi vãi chạy theo, thấy mặt mày của Uyển Mỹ trắng nhợt, ra chiều sợ hãi từ bên bờ rừng chạy ra, nhưng không hề thấy kẻ địch.

Thiếu nữ áo trắng vừa đến nơi, chặn lấy người nàng vôi hỏi:

- Su muội, việc gì đây?

Mặt đang hoảng sợ, Uyển Mỹ liền ngã vào lòng sư tử, vừa thờ hốt hển vừa nói:

- Một bộ xương ma! Ôi! Em sợ đến chết!

Thiếu nữ bạch y cười an ủi:

- Em thật là ngốc, trên thế gian làm gì có ma, để chị bắt hấn đem lại cho em xem!

Văn Đồng quay mặt về hướng phát ra tiếng cười quái dị khi nãy, lạnh lùng quát:

- Lũ chuột ở đâu, cả gan dám giả ma giả quỷ, còn không ra đây chịu chết!

Sau tiếng quát ấy, bầu không khí vẫn im lặng như tờ, không hề có một tiếng động phản ứng nào.

Văn Đồng tức giận đang định lớn tiếng quát nữa, bỗng nghe phía sau lưng có tiếng lùa bay, từ xa vọng lại, liền quay đầu lại nhìn.

Trong khoảnh khắc, tiếng lùa bay ngưng lại, ngoài xa mấy trượng trên nền đất cao có hai người thân hình ốm cao, mình mặc huỳnh bào đã hiện thân đứng đấy.

Hai người này không thềm ngó ngang gì đến bọn Văn Đồng ba người, cứ đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Một lát lâu, cụ già đứng bên trái bỗng cười lên ha hả, ra chiều đắc ý nói:

- Lão đại, con đường bí mật ấy đệ đã...

Cụ già đứng bên mặt “suyt” lên một tiếng:

- Nói chuyện nên cẩn thận tí!

Giọng nói lạnh như băng, khiến kẻ nghe phải ớn người.

Cụ già bên trái liếc mắt nhìn về bọn Văn Đồng cười ha hả nói:

- Ba đưa nhãi con, dù cho chúng nó nghe đi nữa cũng làm gì nào, mặc chúng vậy?

- Hừ! Chung quanh đây có rất nhiều bằng hữu, chẳng lẽ đệ không thấy sao? Thôi đi! Huynh đã có cách.

Lời nói lạnh lùng của cụ già bên mặt vừa dứt thì tay áo cũng vừa dang ra, định tung mình rời bước.

- Khoan đã!

Văn Đồng bỗng nhiên quát lớn:

- Xin nhị vị dừng bước!

Hai cụ già mặc huỳnh bào nghe tiếng, vội dừng ngay lại, quay đầu nhìn về phía Văn Đồng. Cụ già bên trái cười lên hi hí hỏi:

- Nhãi con! Việc gì mà kêu gọi như thế?

Văn Đồng giờ mới thấy rõ mặt của hai người là hai cụ già mày dài đầu sói, tướng mạo y nhau như hai anh em song sanh chỉ nhìn ra được cụ già bên trái mặt luôn tươi cười, còn cụ già bên phải thì thái độ lạnh lùng.

Bỗng nghe thiếu nữ áo trắng ngạc nhiên thốt:

- Trường Bạch song quái?

Cụ già bên mặt lạnh lùng nói:

- Nhãi con đã biết anh em lão phu, vậy sao còn dám vô lễ như thế?

Văn Đồng vội vã cung tay, cười nói:

- Đêm khuya vắng vẻ như vậy, giai khách đến viếng nơi cũ của bỉ phái, chẳng hiểu có việc chi chăng?

Cụ già bên trái cười ha hả nói:

- Thì ra ngươi tự xưng là tân Chương môn nhân của Thiết Cốc môn mà gần đây giang hồ đồn đãi ấy mà!

Văn Đồng khiêm nhường nói:

- Không dám, xin mời nhị vị đến đây nói chuyện được chăng?

Hai cụ già đưa mắt nhìn nhau, rồi từ nền đá nhẹ nhàng rơi mình xuống đất, từ từ đi đến.

Văn Đồng cung tay nói:

- Nhị vị đã biết tại hạ là ai, vậy có thể cho tại hạ bái thức thượng tánh đại danh của nhị vị được chăng?

Cụ già mặt lạnh lùng nói:

- Người biết được danh tánh của anh em lão phu. Nếu không phải bạn tức là thù, không hiểu người muốn thuộc về bên nào?

- Trước khi nhị vị chưa cho biết mục đích đến đây để làm gì, thì tại hạ cùng nhị vị không phải là thù cũng chưa hẳn là bạn...

- Hai đàng không có quan hệ nhau, thì tên của anh em lão phu, người cũng chẳng nên biết làm gì!

Cụ già lạnh lùng ngắt ngang lời của Văn Đồng, đoạn đưa mắt ra hiệu cho người em, hai người định ra đi.

Thiếu nữ áo trắng bỗng cười khinh nói:

- Trường Bạch song quái Lãnh Quái Đoạn Can Hàn, Tiểu Quái Đoạn Can Lạc. Hai cái tên ấy trên giang hồ ai mà chả hiểu, còn làm bộ giấu diếm như hình bí mật.

Ha ha ha... Đoạn Can Lạc dừng bước lại cười lớn:

- Bọn nhãi con này đã hiểu danh tánh của anh em lão phu, vậy là bạn hay thù, nói mau!

Văn Đồng với giọng lạnh lùng:

- Bạn thì sao, cò thù lại thì sao?

Đoạn Can Hàn gương mặt lạnh lùng từ từ nói:

- Là bạn tức phải theo ý của anh em lão phu mà hành sự, còn nếu là địch thì đêm nay đừng hòng thoát chết!

Uyển Mỹ nãy giờ đứng bên Văn Đồng “xi” lên một tiếng rủa:

- Chà! Hách dữ đó, các người xem bộ ăn nhiều mật rồi đấy mà?

Đoạn Can Hàn đưa mắt lạnh lùng nhìn về Uyển Mỹ một cái, cười nhạt nói:

- Nhãi con vô tri, dám buông lời hỗn xược, mau nói rõ sư phụ của người là ai. Nếu là bạn quen của lão thì sẽ tha người được sống sót!

Uyển Mỹ nghinh mặt một cái, trêu tức:

- Liệu người cũng xứng biết tên sư phụ của bản cô nương? Ê! chớ có nằm mộng!

Đoạn Can Lạc cười lớn:

- Nhãi con im mồm ngay!

Vừa nói vạt tay áo ông vừa phát ra, nhằm vào mặt Uyển Mỹ đánh tới.

Văn Đồng đứng bên cũng khẽ phát động vạt áo. Một tiếng “xẹt” khô khan phát ra, lập tức tiêu tán ngay luồng chỉ phong của Can Lạc. Chàng lạnh lùng nói:

- Các hạ đã tuổi già mà hành sự như còn ấu trĩ, mau nói mục đích đến đây để làm gì, bọn thiếu gia có điều giải quyết!

Can Lạc vừa dùng chỉ lực điểm ra, tuy chỉ vận dụng năm thành công lực nhưng hiện nay trên chốn võ lâm, có kẻ khê phát tà áo để giải hóa chỉ lực của địch thật là hiếm thấy, nên trong lòng đã bắt đầu dè dặt, nghe Văn Đồng nói thế, ông bỗng ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Can Hàn đứng bên thấy sự tình như thế, như có ý định đưa mắt ra hiệu cho Can Lạc ngưng cười, ông ta tăng hắng một cái cất tiếng nói:

- Mục đích của anh em lão phu, quý Chương môn nhân đã biết còn hỏi làm gì, nhưng lão phu có một lời muốn cáo bạch không hiểu tôn giá có chịu nghe chăng?

Văn Đồng lạnh lùng:

- Việc gì các hạ cứ nói ra thử xem.

Can Hàn nghiêm trọng nói:

- Đêm nay, quanh đây các nhân vật võ lâm sớm đã bố trí cả rồi, cũng vì muốn lấy cho được Chu Tước Toàn, nhưng họ đều có ý định làm ngư ông đắc thủ, thành thử chưa ai định ra tay. Giờ đây lão phu đã sửa đổi mục đích, nguyện cùng tôn giá hợp tác. Vậy ý của tôn giá thế nào?

Văn Đồng nghe nói, đưa mắt nhìn chung quanh, thần uy凛冽, giọng lạnh lùng chàng lớn tiếng nói:

- Nếu ai dám động đến một cây cỏ một cọng rác trong nhà ta, thì sẽ bị giết ngay!

Can Hàn biến sắc nói:

- Nếu bọn họ dụng đồng liên thủ, tôn giá tự lượng có chống cự nổi không?

Văn Đồng bực tức:

- Niệm tình ngươi đã nói thật, bọn thiếu gia không hề trách phạt, cút đi mau!

Lời vừa dứt, bỗng sau những bức tường nhà cháy, có tiếng cười gian trá phát lên:

- Mắng thật đáng! Đoạn Can huynh, không ngờ ngươi đã uổng công, còn phải bị nhục, ha ha ha... như vậy có đáng kiếp không? Ha ha ha...

Can Hàn vừa bị Văn Đồng đòi đũa, mặt đã biến sắc, mắt lộ hung quang, giờ lại nghe kẻ trong bóng tối đổ thêm dầu, càng thêm tức giận, quay đầu lại quát:

- Ông bạn nào thế, sao không ra mặt chỉ giáo cho?

Ha ha ha.... Trả lời câu hỏi của ông ta chỉ là một tràng cười chọc tức.

Can Lạc như không nhận được, cười lớn nói:

- Tôn giá không dám thấy người, lão phu cũng phải xem cho được lũ chuột nào to gan đến thế?

Lời vừa dứt thì thân hình đã tung bay mấy trượng, nhằm hướng phát ra tiếng cười, hữu chưởng đưa ra linh không đánh xuống.

Một đạo cuồng phong mãnh mẽ tuôn xuống tơi thái sơn áp đỉnh, khiến cho cát bay đá ngã, những cột trụ bị lãng chiêng, nhưng nửa bóng người cũng không hề thấy.

Can Lạc càng thêm tức tối, lại tung mình nhảy lên lần nữa, xoay về hướng khác đánh ra, bỗng nghe Can Hàn đứng dưới quát:

- Lão nhị cẩn thận phía trên!

Đồng lúc ấy, bỗng trên không lại có tiếng dội xuống:

- Xuống nhanh!

Một luồng kinh phong mạnh mẽ, như từ trên trời áp xuống khiến cho Can Lạc sợ hãi, vội vận chân lực, phản chưởng chống nghênh. Tay trái lo che cách yếu huyết nơi bộ phận ngực, thân hình đảo lộn mấy vòng. Một tiếng “bùng” vang dội, tay phải của Can Lạc như bị một kinh lực đánh băng, tiếp đó như có một sức nặng ngàn cân đè áp nơi ngực, khí huyết đảo ngược, thân hình rớt ngay xuống đất.

Can Hàn vội vàng đưa tay hứng đỡ, hỏi:

- Lão nhị không sao chứ?

Can Lạc gắng gượng vận công, dẫn các đường khí huyết trở xuống, mặt mày nhăn nhó đứng dậy trừng mắt hỏi:

- Ai đã ám toán lão phu?

Văn Đồng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ đã cảnh cáo trước, các hạ biết mà còn cố phạm, chưởng này chỉ mới sơ thôi, còn không rút đi mau!

Can Lạc nghe nói tức đến lộn ruột, không còn dẫn được khí huyết trào lên khi nãy, “ự” một cái học ra mấy búng máu tươi, lập tức mê man bất tỉnh.

Can Hàn vội đỡ lão nhị vào lòng, lấy mấy viên thuốc bỏ vào miệng cứu chữa, đoạn đưa đôi mắt oán hờn nhìn chằm chặp vào người Văn Đồng lạnh lùng nói:

- Nhị đệ đã được tôn giá hậu thí, ngày kia nhứt định sẽ báo đền!

Nói dứt, nhún chân một cái, người đã cặp Can Lạc tung mình ra đi.

Bỗng nghe có tiếng lùa bay, chung quanh bóng tối của ngôi trang viện bị cháy. “Vụt vụt” mấy bóng người xuất hiện, chặn ngang đường đi của Can Hàn.

Một trong bọn ấy lên tiếng:

- Đoạn Can huynh khoan chạy, cùng anh em chúng tôi bày kế chống địch!

Can Hàn vội vã dừng lại, đưa mắt nhìn xem nhận ra bọn người này vốn là Phong Đô nhị sát lão đại Khuru Huyền, Tuyết Sơn tam hung Ngô Chương cùng Tỏa Hồn Chương Tàn Tư Hoa, Đoạn Hồn Chỉ Kim Kỳ, Tây Tạng Ma Tăng Lạc Cách.

Kẻ vừa nói ấy chính là Khuru Huyền.

Năm tên hắc đạo này là nhân vật nguy hiểm, lòng dạ độc ác chẳng ai bì. Đêm nay họ đến đây với ý gì, Can Hàn cũng có thể đoán ra đôi chút, nhưng cũng phải e dè, ngầm vận công phòng bị, lạnh lùng đáp:

- Quý vị sớm không ra mặt, trễ không ra mặt, đợi lúc nhị đệ bị trọng thương, còn có gì chỉ giáo nữa?

Can Hàn nào lạ gì bọn cao thủ hắc đạo này, lúc này cố ý làm cho lão nhị tức giận, mục đích để khiêu khích Văn Đổng trợ tay hạ sát. Kẻ trong bóng tối đã phát ra tiếng cười, nào ngờ Văn Đổng quá bình tĩnh nên mới bị sai kế.

Quả vậy, Khuru Huyền vừa nghe Can Hàn trả lời, liền buống tiếng cười nham hiểm, chậm rãi nói:

- Lúc này, Đoạn Can huynh đã tỏ ý hợp tác với tên nhãi ấy, nên lệnh đệ mới bị hậu quả như vậy. Giờ đây có lẽ huynh đã đổi ý lại rồi, vậy chúng ta ngại gì mà chẳng hợp tác?

Can Hàn nghe nói khẽ gật đầu:

- Liên thủ thì được rồi, nhưng giờ tại hạ phải chữa thương cho nhị đệ, vậy phiền cách huynh ra tay trước, thế nào?

Đoạn Hồn Chương Tàn Tư Hoa nghiêm nghị nói:

- Thương tích của lệnh đệ tương một vài giờ cũng chưa bộc phát, chỉ cần Chu Tước Hoàn vào tay rồi thì còn sợ gì nữa?

Tuyết Sơn tam hung Ngô Chương đứng bên cạnh lạnh lùng xen lời:

- Đoạn Can huynh, mối thù của lệnh đệ, cần chi phải đợi ngày khác, hôm nay anh em nguyện giúp một tay, chẳng lẽ Đoạn Can huynh còn từ chối nữa sao?

Can Hàn thấy không còn nói gì được nữa, chỉ đành cắn răng gật đầu ưng thuận, cẩn thận đặt lão nhị nằm bên lề đường, đoạn cùng bọn hắc đạo tiến về phía Văn Đổng.

Văn Đổng vẫn đứng yên nơi chỗ cũ, đưa mắt lạnh lùng nhìn sáu người, thản nhiên nói:

- Các người muốn liên thủ hợp công, sao không gọi hết thầy ra đây để cho thiếu gia khỏi bận tay lần nữa?

Khuru Huyền đưa đôi mắt khinh khi nhìn về Văn Đổng mỉm cười nói:

- Giết ba đứa nhãi con như chúng bay, cần chi phải nhiều người vô ích!

Văn Đồng ngừng mặt cười lớn:

- Nói thế thì, bài toán của chư vị lại tính sai nữa rồi!

Tây Vực Ma Tăng Lạc Cách chấp tay lại nói:

- A Di Đà Phật! Chẳng lẽ Vũ Văn thí chủ lại nhận thấy có thể thoát khỏi kiếp nạn đêm nay sao?

Văn Đồng lạnh lùng:

- Tại hạ không có gì gọi là kiếp nạn, trái lại các vị liệu hồn khó tránh đây!

Nói đến đây, mặt chàng bỗng sầm lại tiếp:

- Vì vẫn còn rất nhiều giai khách đang chờ đợi chung quanh, hẳn nhiên là không để cho các vị thành công một cách dễ dàng rồi, dù cho các vị không chết nơi tay tại hạ, thì cũng khó tránh khỏi...

Đoạn Hồn Chương Tàn Tử Hoa cười lên ngông cuồng:

- Hiện thời trên chốn giang hồ, còn ai có thể chống cự nổi thế công liên thủ của sáu người chúng ta chẳng...?

Lời nói ông ta chưa dứt, bỗng bốn phía bìa rừng những tràng cười kỳ dị kinh tâm vang lên.

Giữa tràng cười đình tai nhức óc ấy, mười bóng người từ những cột trụ cháy, những đồng gạch vụn cùng những bụi cây rậm một lượt tung ra, nhằm vào Tàn Tử Hoa sáu người bắn tới.